

Akce HOUSKA 2023

5. - 7. 9. 2023

Po zdařilé akci Houska 2022 se naše trojice (Pedro, Jean a já) rozhodla, že bychom si to mohli zopakovat. Tentokrát ovšem už beze stanů a pěkně s ubytováním v penzionu, protože trampské minulosti jsme už loni učinili patričnou úlitbu. A já jsem (si) navrhl, bude-li příznivé počasí, že bych tam dojel na kole. Ne ovšem jako v roce 2000 z Hradce (to bylo přes 100 km a mezitím léta přibývala), ale z Turnova, kamž jsem se hodlal dopravit vlakem s kolem značky „Hony“ jako spoluzavazadlem. Jelikož o prázdninách dobíhaly účastníkům nějaké dědečkovské povinnosti, posunuli jsme po vzájemné dohodě termín na začátek září. A Jean se vyjádřil, že by také dorazil pod Housku na kole.

5. 9. 2023

Když nadešlo očekávané úterý 5.září, počasí nezklamalo, věštby meteorologů se splnily a dokonce slibovaly dlouhodobé slunečné počasí s teplotami spíše nadprůměrnými.

Musel jsem tedy neobvykle brzy vstávat, přímý osobní vlak z Hradce Králové do Turnova v barvách Českých drah odjížděl několik minut po sedmé hodině krátce popůlní. Příjemné bylo, že jsem mohl cestovat velmi nalahko, neb jsme měli zajištěno to ubytování v penzionu, a také to, že se jednalo o nízkopodlažní vlakovou soupravu, takže naložení kola i se zavazadlem na plošinu příslušného vagonu proběhlo bezbolestně.

Cesta byla tradičně pěkná, hlavně mezi Jičínem a Turnovem je už na co koukat – vrch Zebín, Valdštejnská loďže, ..., Trosky, Hrubá Skála, hrad Valdštejn (když se ví, kde ho hledat). Do Turnova jsme přijeli s asi 5 minutovým zpožděním. Pak už došlo na hrubou orientaci před nádražím, zapnutí navigace a mrknutí na seznam obcí, kterými mi bylo se ubírat. Nebe bez mráčku, příjemno, kilometry ubíhaly.

V Mnichově Hradišti jsem doplnil zásobu pití (pít se musí!) a přidal 2 housky, tužil jsem, že po sezóně to s nějakými obědy po cestě bude problematické. Kolem poledne jsem byl v Bakově nad Jizerou, vykonal energetickou přestávku a pak vyrazil dále na východ. Naplánoval jsem si sice cestu co možná nejkratší, ale bohužel také, jak se ukázalo, kopcovatější. Nad Dolánky jsem se vydrápal dílem i pěšmo a za Bítovcem už to byla taková jen mírně zvlněná nakloněná plošina. Zrada byla v přesné navigaci nakrmené nepřesným

Záznam trasy z Turnova pod Housku dle navigace Garmin - 61 km

Turnov - nádraží

Mnichovo Hradiště - radnice

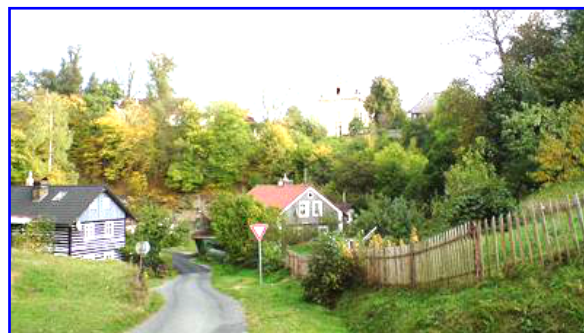
údajem. Při plánování trasy jsem jeden bod „řukl“ vedle silnice, tedy do lesa, navigaci to uvedlo v omyl, a já byl najednou na lesních cestách a ještě jsem se divil, proč (podle postavení slunce) najednou mířím na východ. Vzal jsem tedy zpátečku a srovnal si „topografii“. Zastávám názor, že zabloudit se může, ale nesmí se člověk ztratit. Pak to šlo bez problémů po té náhorní plošině až k Březovicím či Bezdědicím. Tam ovšem byl sjezd lesem dolů následovaný táhlým únavným stoupáním k obci Žďár. To už jsem cítil „hypoglykemii“, tak jsem do sebe vrazil dvě tablety hroznového cukru.

U další obce jménem Kruh byl opět sjezd dolů následovaný strmým stoupáním tou chalupářsky krásnou obcí. To jsem cyklokozu vytlačil pěšmo. Další mírné stoupání mne přivedlo až k obci Houska, což jsem ještě podpořil další tabletou glukózy. Hned na kraji obce je křižovatka a následující strmý asi půldruhého kilometru dlouhý sjezd mne přivedl k cíli cesty – penzionu Pod Houskou.

Kamarádi už mne vyhlíželi nad sklenicemi piva na lavicích před penzionem, dorazili údajně před asi 10 minutami. Bylo pět minut před 16.-tou hodinou, vešel jsem se tedy do limitu, který jsem pár dnů předem avizoval. Měl jsem za sebou něco málo přes 60 km, Jean přes 70 (také vlivem navigace, kde si nastavil nevhodný typ kola). Cestou píchl duši a musel ji vyměnit.

Bakov nad Jizerou

Obec Kruh

Jean a Hony krátce po dojezdu před penzionem Pod Houskou

Usměvaný personál se nás ujal, přesunuli jsme se do dvoupokoje č. 6 s dispozicí 2+1. Tříhvězdičkový standard.

K večeri jsem si dopřál vzhledem ke značnému energetickému výdeji navzdory „cukrovce“ dukátové buchtičky s krémem.

Zjistil jsem, že mám dost poškozené podrážky sandálů, leč doufal jsem, že vydrží.

6. 9. 2023

Den by se dal charakterizovat jako kulturně-přírodně poznávací. Pedro nás naložil do svého čtyřkolového koně benzinem poháněného a vyrazil s námi na okružní cestu Kokořínskem.

Pro tento kraj jsou typické hrázděné budovy (většinou „po Němcích“), které před zkázou a zubem času zachránili chalupáři. Budovy, které nezachránili chalupáři nebo hrstka místních se stálým slušným zaměstnáním, spějí nenávratně k zániku. Vcelku slušně si vedou jen obce poblíž větších měst a v dosahu vlakového spojení, ale v kokořínském „vnitrozemí“ je to často smutný pohled. Přitom ještě „za bolševika“ to byl kraj docela dobře prosperující. Políčka mezi pískovcovými skalami nebyla vhodná k družstevní kolektivizaci a tak zde fungovali soukromí zemědělci. Kromě nutné obživy pro sebe (brambory) a dobytek (seno) se věnovali takovým neobvyklostem, jako třeba pěstování heřmánku. I ovce, kozy a vepřici tu byli domovem. Zásobování zajišťovala pojízdna prodejna. Větší plochy polí, původně patřící pod housecké panství obhospodařoval státní statek, čili zemědělská fabrika (tam pracovali zaměstnanci, nikoliv družstevníci), bylo zde dost kravínů a kvetlo pastevectví krav (již dříve jsem se zmiňoval, že jsem si tam kolem roku 1968 užil kovbojské romantiky v sedle koně a se stádem asi 60 jalovic).

Interiér penzionu

S nástupem tzv „demokracie“ se vše změnilo. O kravin tam dnes nezavádíte, pojízdná prodejna sem nejezdí a do některých obcí zajíždí autobus jen kvůli jednomu nebo dvěma dětem kvůli dopravě do školy. Dají se vidět soukromé eko-farmy, nabízející eko-mléko nebo bio-tvaroh, i majitelé penzionu, v němž jsme se ubytovali, mají stádečko koz. Pro turisty pěší, motorizované i cyklistické je to ovšem pořád velice krásný kraj.

Když nás Pedro dovezl na okružní jízdě na Dobřeň, vysadil nás k pěšímu pochodu přes Střezivojický důl a Vidim zpět na Dobřeň. Bohužel hluboko v lese ve Střezivojickém dole už moje podrážky hrozily definitivním rozpadem a radši jsem se sám vrátil na Dobřeň a na kamarády počkal tam.

Další zastávkou měla být Dubá, kde jsme si dali oběd a také se poptali jedné mladé maminky s kočárkem, kdeže tam je nějaká prodejna obuvi. Koukala nechápavě a pak z ní vylezlo, že možná by mohl mít něco Vietnamec za rohem. Tož jsem ve své trvalé důvěře ve vietnamské obchodníky uvítal a vyrazil naznačeným směrem. Ač už bylo po zavírací době, Vietnamec fungoval vesele dál, protože pár zákazníků pro potraviny využívalo jeho služeb. Dokonce i sportovní obuv měl. Sice ne velikost na mé sloní tlapy, ale boty i tak schopné provozu, byť mi byly trochu těsné (ale netlačily). Za pouhých 199.- jsem se opět mohl cítit civilizovaným člověkem.

Poté jsme vyrazili na Želízy, pěknou to obec nedaleko Mělníka. Vydráplí jsme se po nedlouhém strmém lesním svahu až k tzv. Čertovým hlavám, vysekaným do pískovcové skály v roce 1845, a dosud dobře odolávajícím erozi.

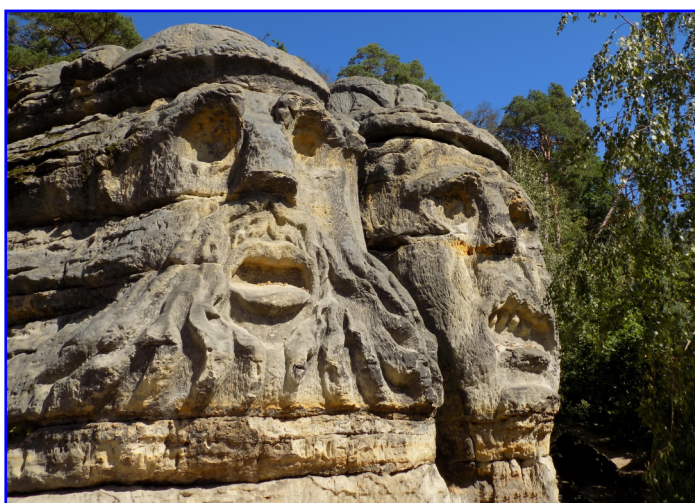
Z Želíz jsme pak po nealkoholickém hospodském posezení pokračovali vyhlídkovou jízdou přes obec Kokořín, vyhlídku na hrad Kokořín a Kokořinským dolem na Vojtěchov, Ráj, Tubož až k „našemu“ penzionu. Jean se pak pustil do opravy píchlé duše (oprava se zdařila – do Prahy se v pořádku následujícího dne vrátil). Jinak jsme pochopitelně vedly sáhodlouhé

Dobřeň

Želízy

vzpomínkové debaty o naše hrdinském trampském mládí a to byl vlastně možná nejdůležitější bod našeho setkání zde. Je dobré si minulost připomínat, aby člověk nepropadl nějaké depresi, že prožil život zbytečně – nám třem tedy rozhodně nehrozí, ale psychoprevence je pořád vhodná, ba nutná.

7.9.2023

Po snídani jsme se rozloučili s penzionem, předběžně si zamluvili pobyt v příštím roce, osedlali naše dopravní prostředky a vyrazili směr domov, tedy kamarádi do Prahy a já na vlak do Turnova. Nejhorší bylo počáteční vražedné stoupání nahoru k obci Houska, to jsem musel svoji cyklokozu vytlačit pěšmo. Pak už to šlo sice ve vlnách, ale přesto převážně s kopce. V Dolánkách jsem se zdržel prohlídkou části včelí farmy, majitel měl několik desítek malých rojů osazených včelami hned u silnice, takže to kolem mne příjemně hučelo (i já jsem to slyšel). Jako poutač tam měl velký klát z kmene stromu, ale osazený včelami ho neměl (to já mám v Hradci dvě dekorační košnice v létě včelami osazené).

Do Bakova nad Jizerou to pro změnu šlo prudkým klesáním, v Bakově jsem ani neuznal za vhodné zastavit. Až v Mnichově Hradišti jsem opět doplnil zásobu pití a nakoupil nějaké pečivo („do vlaku“). Protože jsem tentokrát nikde v lese nebloudil a navíc jsem objevil v realitě jistou zkratku, měl jsem v Turnově najeto něco málo přes 50 km a byl tam tak brzy, že jsem měl šanci využít dřívější vlakový spoj, který jsem vůbec neměl na seznamu.

Leč problém (jakékoliv cestování je vždy trochu adrenalin). V Turnově vládne monopolně Arriva a neexistuje tam už prodejna jízdenek Českých drah. Chvíli jsme tam tedy zmateně bloudil, pak jsem vlezl do dopravní kanceláře s dotazem, co mám tedy činit, lístek do vlaku k zakoupení nemáme. Prý mi ho prodají až ve vlaku. Což se také stalo. Jednalo se opět o nízkopodlažní soupravu. Návratem do Hradce Králové tedy pro mne skončila úspěšná pamětnická akce Houska 2023.

Žďár
Barokní kaple Nejsvětější Trojice

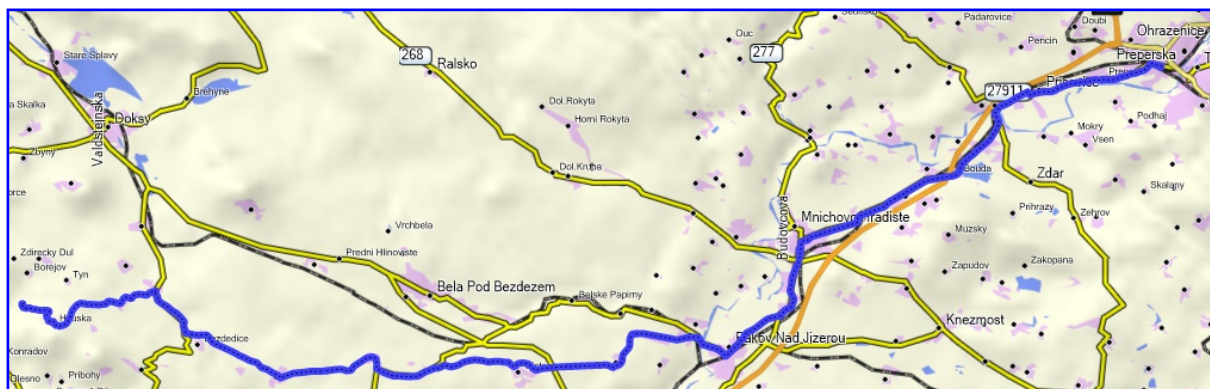
Včelí farma v Dolánkách

Rybník Žabakor u Turnova

Nesejdou se u stolu
jen tak tři pardi pospolu
k tomu další kamarádi
co se vždycky sejdou rádi
a okolo krásné ženy
jako růže mezi námi všemi
i kdyby nám hustě padal vlas
sejdem se na Housce
za rok zas.

Zdraví Jan Jean Hejtmánek

Záznam navigace Garmin - cesta od Housky do Turnova - 51 km

Pedro o cestě na a z akce Houska 2023

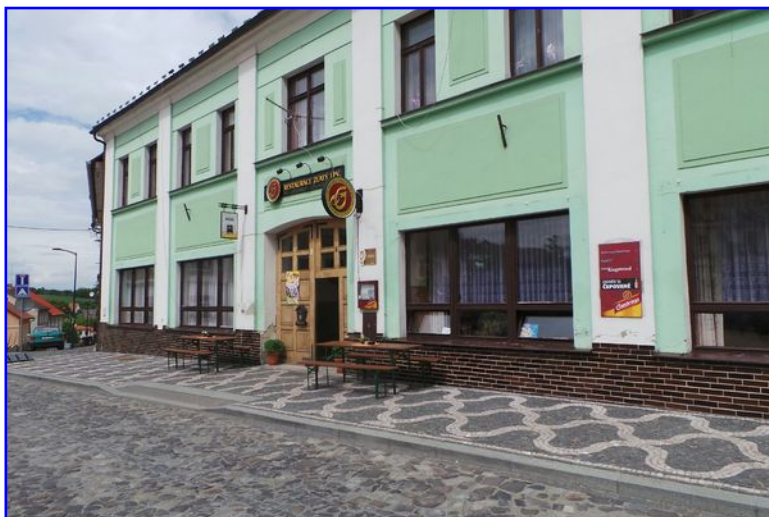
Zdar bráško,

Skvělý, že jsi to zapsal. Cítím v kostech, že letos budu lenivý o akci psát. Moc už nefotím, už ani na cesty neberu foťák starého Digitála, když, tak na telefon. A poslal jsem Ti na Whats App jeden obrázek, jste s Jeanem bezprostředně po dojezdu. Ty ostatní z výletu jsem Ti už posílal.

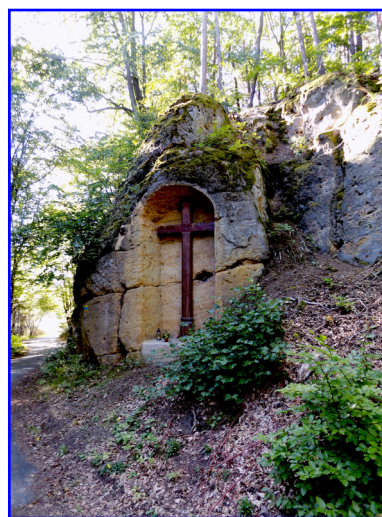
No vlastně až z Tvého psaní jsem se dozvěděl jak náročné jsi to měl po cestě i když i tak jsem nepochyboval co to obnáší. Pro mě něco nemyslitelného, myslím to zvládnout.

Zážitky jsme měli prakticky stejné jak jsi popsal. Já si tu pro mě snadnou cestu tam zpříjemnil ještě zastávkou ve Mšeně, a neodolal jsem zajít na oběd do stále existující restaurace "U zlatého lva", provozovanou jistou paní Živnou. (V mapce Mšena a okolí jsem m.j. zjistil, že je hned několik firem " Živný", zřejmě celý klan, který je v místě velmi aktivní). Jídlo naprosto skvostné chuti, ceny poněkud jiné než třeba v Praze...

No a protože jsem měl ještě čas, tak jsem cíleně zamířil naproti do budovy radnice a současně nejvýstavnějšího objektu na náměstí, kde je umístěno také místní Infocentrum společně s veřejnou knihovnou. Protože jsem dost ublafanej, tak netrvalo dlouho a už jsme s paní z toho Infocentra brebentili o všem možném. Byla na tom stejně:-). Byla i hodně zcestovalá ,i po vzdálenějších destinacích, ale hodně chodí v okolí. Pravila - "přeci když někoho někam pošlu (nemyslela ten určitý známý směr), tak to musím mít projíté". Jak se říká, setrvali jsme asi hodinu v přátelském rozhovoru. Vybral jsem pak ještě několik mapek a info materiálů.

"Zlatý lev" ve Mšeně

Křížek na rozcestí pod Blatci

Při odjezdu jsem se ve Mšeně také zastavil, ale k realizaci původního záměru, opět U lva mlsat, nakonec nedošlo díky vydatné snídani v penzionu. Ale prošel jsem si cíleně trasu k nádraží a zpět a myslel na ty naše obvykle noční příjezdy ,někdy okolo půlnoci ,a potom pochod městem a dál Romanov a dál...

Sámoška na náměstí už není ,ani přestrojená do nějaké jiné formy. Tak jsem taky myslel na ty nákupy tam, chleba jsme zaplatili a šli si pro něj přímo do pekárny, která byla u nádraží (již také není). Vytahoval nám ho pekař i z pece. Než jsme přešli město, tak jsme ve dvou sežrali celou půlku bochníku. Po cestě jsem s radostí vnímal vlídnou atmosféru malého města, byl jsem zdraven všemi kolemjdoucími a tak jsem snaživě opětoval, pak již byl sám iniciativní v tomto příjemném zvyku, třeba v Praze téměř nemyslitelném. Obzvlášť na mě zapůsobilo pozdravení mladé (a musím vyjádřit i velmi půvabné policistky) když právě vyhlížela z okna místní šerifovny, no není to radost?

A tak jsem potom ještě přece jen nakoupil v pekárně místní chléb a nějaké koláče (jak jsem se zeptal - pekárna ve Mšeně je, jen je jinde) a pak už jen ujížděl pryč z těch míst našeho mládí , ale s vírou a přesvědčením, že třetí ročník memoriálu "Houska" nemůže nebýt.

P.

Dobřeň - okolí

Mšeno - Radnice a infocentrum